CESARET VE SAFLIKLA İLAHİ VASFI İDRAK EDİN

Her insan karma'sının (eylemlerinin) sonuçlarına katlanmak mecburiyetindedir.
Yarasaların, ağaç dallarında başları aşağı doğru sarkarak asılmalarını kim istemiştir?
Herhangi bir kimse onlara olan nefretinden dolayı onları başları aşağıya sarkmak üzere ağaca mı bağlamıştır?
Hayır, bu onların kaderidir.
Aynı şekilde, hiç kimse karma'sının sonuçlarından kaçamaz.

(Telegu dilinde bir Şiir)

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

Dün sizlere Parikshit'in taç giyme merasimi hakkında konuştum. O zamanlarda, ona nasihat veren ve yardım eden çok kimse vardı. Çokları onun ilerlemesi için ona destek veriyorlardı. Parikshit, çocuk denecek yaşta çok genç idi. Böyle küçük bir çocuğu muktedir bir imparator olarak büyütmek hayli güçtü. Pandava'ların neslinden artık yaşlı kimse kalmamıştı. Bhima, Arjuna, Dharmaja, Nakula ve Sahadeva, toplu bir şekilde, Himalaya dağlarının eteklerine doğru yürüyüşlerine başlamışlardı. Pandava kabilesinin tek temsilcisi olarak bu küçük çocuk Parikshit kalmıştı. Tam o sırada, Parikshit geleneksel kurallar gereğince henuz okula başlamış bulunmaktaydı. Böyle olmasına rağmen ondan başka tahta çıkacak bir kimse yoktu. Bu bakımdan genç delikanlı çok zor ve karışık bir duruma düşmüştü.

Durumun böyle olmasına rağmen, Parikshit, mevcut üç öğretmeninin kendisine gösterdikleri yolda yürüdü. Parikshit, büyük amcasına ve baba annesine (Dharmaja'ya ve Draupadi'ye), göz yaşları içinde, kendisini bu şekilde terketmemeleri ve böyle ağır bir sorumluluğu onun omuzlarına yüklememeleri için yalvarmıştı. Dharma'ja, geçen zamanın yarattığı sonuçlardan kaçınılamıyacağını genç çocuğa anlatmaya çalışmıştı. Pandava'ları devamlı olarak destekleyen Krishna bile, kendi başlarının çaresine bakmaları için onları terketmişti. Şimdi, onların da Krishna'nın ayak izini takip etmekten başka çareleri yoktu. Zaten onlar, geçmişte Krishna'nın yönlendirmelerine ve tavsiyelerine harfiyyen itaat etmekteydiler. Krishna, Pandava'lara daima samimi can yoldaşı muamelesi yapmıştı. Onlara Kendi çocuklarıymış gibi bakmıştı. Pandava'ların en yakın akrabası olmuştu. Hakikatte her türlü ilişkide onları sonuna kadar desteklemişti. Krishna, onların tek sığınağı olmuştu. Bunları söyledikten sonra, Parikshit'e sorumluluklarını cesaret ve güven içinde yerine getirmesini tavsiye ettiler.

Parikshit'in durumu ne dereceye kadar kabul edeceğini görmek amacıyla bir müddet daha orada oyalandılar.

Parikshit, cesurane bir şekilde sorumluluklarından kaçmıyacağını ve soyunun görkemini idame ettireceğini söyledi ve "Bu krallığı yöneteceğim," dedi. Büyük bir güvenle ve cesaretle dolu idi. Dharmaja ve Draupadi derin bir nefes alarak çok mutlu olmuşlardı. Bu genç çocuğun cesurane tavrı karşısında hayrette kalmışlardı.

O zamanda meydana gelen bazı olayları göz önünde tutmamız gerekir. Dharmaja henuz insan formunda idi ve spiritüel ve ilahi aleme geçme hazırlıklarını yapıyordu. Dünya aleminden ilahi aleme geçmek bir hayli cesaret ister. Dharmaja, bütün spiritüel ve dünyevi seviyeleri dengeli bir şekilde katederek/dikkatle inceleyerek, ilahi alemlere göç edebilme yeteneğini kazanmıştı. Hakikatte, genç Parikshit'in kendisine olan güveni olayı Dharmaja'ya bu kapasiteyi kazanmasında yardımcı olmuştur.

Bu arada Parikshit'e geçmişteki bazı olaylar anlatıldı. Parikshit, Pandava kardeşlerin her birine teker teker giderek krallığı yönetme sorumluluğunu içlerinden bir tanesinin almasını istedi. Hepsi de onun bu teklifini reddederek sadece Dharmaja'nın krallığı yönetme yetkisine sahip olduğunu ileri sürdüler, zaten halkın da isteği bu idi. Sonuçta Parikshit'in, bu iş için en uygun kimse olduğu üzerinde karara varıldı. Bu kararı işiten genç Parikshit, büyük bir korkuya kapılarak, gözyaşları içinde dedesinin ayaklarına kapandı ve böyle büyük bir krallığın bu kadar genç birisi tarafından idare edilip edilemiyeceğini sorguladı. Parikshit'in endişelerini Draupadi giderdi ve böylece Parikshit imparatorluk tacını giydi.

Taç giyme merasiminin ikinci gününde Parikshit, krallığına bağlı bütün kralları toplantıya çağırdı. Halk, genç kralın korkudan bütün kralları bir araya topladığını düşündü. Bütün krallar sarayın toplantı salonunda toplandılar. Parikshit onlara şöyle hitap etti, "Hükümdarınız olarak karşınızda genç bir çocuğu görüyorsunuz. Şundan emin olun ki, ne ben ve ne de siz sorumluluklarımızdan kaçmıyacağız. Bizler birlikte bu imparatorluğun refahını koruma sorumluluğunu yüklenmiş durumdayız. Bu bakımdan ben şimdi sizin niyetinizi öğrenmek istiyorum. Bazılarınızı biliyorum fakat birçoğunuzu tanımıyorum. Bundan böyle, imparatorluğun korunması için benimle beraber olma kararını almalısınız veya kendi amaçlarınız yolunda devam etmelisiniz."

Bu konuşma üzerine, orada toplanmış olan krallar Parikshit'i destekleyen ve genç kralın zamanla bu azminden vazgeçeceğini ve böylece ona karşı çıkarak gizli emellerine nail olacaklarını düşünen krallar olmak üzere iki gruba ayrıldılar. Bu hizipleşme sonucu aralarında savaş başladı.

Parikshit, savaş boyunca dudaklarından dedesi Arjuna'nın isimlerini eksik etmedi (Arjuna'nın 12 ismi vardı:

Arjuna, saf olan
Phalguna, Phalguna yıldızı altında doğan
Partha, Prithu soyunun evladı
Kiriti, hükümdarlık tacı ile doğmuş olan
Swaetavahana, saf beyaz bir ata binmiş olan
Bheebathsu, duygularının üstesine çıkmış olan
Vijaya, her zaman galip olan
Krishna, esmer olan
Savyasachi, iki elini aynı şekilde kullanabilen
Dhananjaya, bütün servetlerin fatihi.)

Böylece, o savaşırken bütün Pandava'lar (spiritüel formlarında) onun etrafında idiler. Hatta Draupadi bile oradaydı. Draupadi'nin kendine özgü büyük bir lider olduğunu pek az kimse bilir.

İmparator olduktan sonra Parikshit'in ilk eyleminin savaş yapmak olduğunu düşünmek yanlış olur. Hakikatte Draupadi, onun çocukluğu esnasında ona fiziksel olarak ve daha sonraki hayatında da spiritüel yolda akıl hocalığı/yol göstericiliği yapmıştır. Kral olur olmaz çatışmalara girişmenin doğru olmıyacağı hususunda onu ikaz etmişti. Öncelikle, tebaasının kendisine karşı güvenlerini sağlaması gerekiyordu ve Draupadi'nin verdiği eğitim sayesinde bunda oldukça muvaffak olmuştu. Tebaasındaki gençler ve yaşlılar ona sadık kalmışlar ve ona olan hayranlıklarını kendisine Maharaja – kralların kralı – diyerek büyük bir huşu içinde hitap ederek göstermişlerdir. Böylece korkusuzca ona güvenmişlerdir. Onların refahını düşünen başlarında böyle bir kral varken zaten onların korkacakları bir şey yoktu. Parikshit, çok genç yaşta olmasına rağmen, kendisinin Allah'ın lütfuna mazhar olduğunu ve bu nedenle dünyada ona karşı çıkacak bir gücün mevcut olmadığını söyleyerek tebaasının endişelerini giderdi. Kendisinin tek sığınağının Allah olduğunu söyledi. Allah'ın rehberliğinde, imparatorluğun bütün idari işlerini büyük bir inanç içinde yüklendi.

Zannetmeyin ki, bütün bu eğitim kendisine Pandava'ların Himalaya'lara gitme kararı alındıktan sonra verildi. Büyük Savaş sona erdikten sonra, Abhimanya'nın küçük oğlunun bu imparatorluğun tek varisi olduğu zaten biliniyordu. Draupadi, bu küçük çocuğu gelecekteki rolüne hazırlamak görevini yüklenmişti. Çocuğun her türlü erdeme sahip olduğunu fakat zaman zaman kararsızlığa meyilli olduğunu Dharmaja'ya söylemişti. Bu bakımdan daha baştanberi Parikshit, Draupadi'nin himayesi altında idi.

Parikshit resmen taç giymeden önce bileDraupadi ve Dharmaja, Hastinapura halkına hitap ederek bu genç çocuğun onların gelecekteki hükümdarları olacağını bildirmişlerdi. "Onun bu genç görünüşüne aldanmayın. O, Allahın rahmetiyle kutsanmıştır ve bir kralın sahip olması gereken bütün faziletlere sahiptir. Büyük nüfuslu bir toplumun hükümdarının görevi bir anne gibi onların ihtiyaçlarını karşılamaktır. Şu anda o küçük bir çocuk ve sizin desteğinize ve korumanıza ihtiyacı var. Bu görevi Allahın sizlere bir ihsanı olarak kabul edin. Zamanı gelince o, kral olacak ve sizlerin refahı için sadık bir evlat gibi çalışacak. Bizler zevk ve eylence peşinde değiliz. Her şeyi bir görev olarak kabul edin ve yapın. Bize ve sizlere Allah'ın bir armağanı olan bu çocuk, zamanı gelince sizleri koruyacak ve bütün ihtiyaçlarınızı karşılayacak Her şey Allah'ın iradesine göre yer alır. Allah'ın iradesi hiçbir güç tarafından etkilenemez.."

Böyle konuşarak Draupadi ve Dharmaja, Parikshit'in hükümdarlık tacını giymesinin yolunu açmışlardı. O zamanlardaki siyasi idarenin çalışma şekli böyle idi. Kraliyet sınırları içindeki her bir insan, bir ailenin birbirlerine yakın çocukları gibi iyi bakılmak durumunda idiler. Böyle bir ailenin yaşlıları ve çocukları kontrolu ellerinde tuttukları müddetçe korkuya veya endişeye yer kalmıyordu. Böylece Parikshit büyük bir imparator oldu. Çocuklarını bu şekilde yetiştiren acaba kaç ebeveyn vardır? Genç erkek çocuklarınızı doğru yolda eğitmek isteseniz bile onlar sizi dinlemeye hazır değillerdir. Fakat Parikshit iyi bir öğrenci ve cesaret dolu bir lider idi. Cesaret, bütün başarılı sonuçların aracıdır. Bu aynı zamanda da bir spiritüel uygulamadır. Gerçek bir güçtür. Böyle ilahi ve spiritüel güç ile silahlanmış olan Parikshit, büyük bir başarı elde etti ve bütün imparatorluk refaha kavuştu. Böyle anne gibi hareket eden bir öğretmene pek az rastlanır.

Parikshit, bütün bakanlarını ve bölgenin temsilcilerini bir araya toplayarak onlara birliğin önemi hakkında konuşma yaptı. Hakikatte saflık, birliğe bağlıdır ve saflık ilahiliğe giden yoldur. İlahi vasıfla birlikte bütün işler verimli olacaktır. Bu saflığı, hem bireyde ve hem de toplumda idame ettirmek yeterlidir. Bu bireysel ve ortaklaşa davranış kavramı, tebaasına öğretilerek imparatorluk içinde ideal bir camia yaratılmıştı. Genç kral Parikshit, daima tebaasına gülümseyerek yaklaşıyor ve hatta, farkında olmadan yaptığı hatalar için özür diliyordu. Hükümdar ve tebaası arasındaki ilişki şeklini en mükemmel şekliyle Parikshit kendisi örnek olarak gösteriyordu. Parikshit, cömertliği ve sevgisiyle, tebaasının ve kendisinin refahını sağlayan Allah'a tam bir inançla bağlı idi. Sizler de aynı kati inançla Allah'a bağlı olarak saflığınızı elde edebilirseniz, sadhananızın (spiritüel uygulama) başarılı olacağından emin olabilirsiniz.

*****